

vejelse af sikkerhedsrådet. Denne resolution blev forkastet med 5 stemmer for, 46 imod, heriblandt Danmarks.

Sovjetunionen havde endvidere fremsat to resolutionsforslag dels om en fordømmelse af De Forenede Staters bombardement af Nordkorea og dels om oprettelsen af De Forenede Nationers Koreakommission. Begge disse resolutioner blev ligeledes forkastet med stort flertal.

Den sidste dag spørgsmålet var til behandling, fremkom Indien med et forslag om at nedsætte et underudvalg, der skulle have til opgave at udarbejde en tekst, hvorom alle kunne enes. De nordiske lande stemte for dette forslag, der imidlertid blev forkastet med 32 stemmer mod 24.

Efter et indgående forarbejde i det økonomiske og sociale råd og i plenarforsamlingens andet og tredje udvalg vedtog forsamlingen den 1. december en omfattende organisationsplan for det påtænkte hjælpe- og genopbygningsarbejde i Korea. Hovedledelsen af dette arbejde, om hvis omfang der på grund af forholdene kun kan angives et rent foreløbigt skøn, skal varetages af en „agent general“, udnævnt af De Forenede Nationer og virkende i nært samarbejde med den ovennævnte nye Koreakommission. Tilvejebringelsen af midler til arbejdet (for 1951 er der foreløbigt anslået et beløb på 250 millioner dollars) skal ske ved frivillige bidrag fra medlemsstater, ikke-medlemsstater og andre kilder. Et særligt forhandlingsudvalg, der under plenarforsamlingens sidste del førte forhandlinger om bidrag både til Koreahjælpen og hjælpen til Palæstinaflygtninge, modtog med hensyn til Koreahjælpen tilsagn om ca. 80 pct. af det nævnte beløb.

Efter at der i det nordligste Korea var indsat kinesiske tropper til hjælp for nordkoreanerne, og denne indsats havde medført en tilbagetrækning af De Forenede Nationers styrker, blev situationen i Korea påny taget op til drøftelse af forsamlingen. Det første mål var at hindre udvidelsen af Koreakonflikten til andre områder og snarest muligt standse kampene i selve Korea.

Den 14. december udpegedes et forhandlingsudvalg på 3 medlemmer (forsamlingens præsident N. Entezam, Iran, L. Pearson, Canada og Sir Benegal Rau, Indien), som skulle søge at tilvejebringe forudsætninger for en indstilling af fjendtlighederne. Udvalget, der straks påbegyndte sit arbejde, har søgt kontakt med De Forenede Nationers enhedskommando og med Peipingregeringen, men har hidtil ikke opnået nogen positiv reaktion fra den sidstnævnte. Af hensyn hertil og til Koreasituationen som helhed blev plenarforsamlingen ikke afsluttet, men møderne blev udsat, indtil en beretning fra udvalget foreligger.

2. Fælles fredsaktion.

Som følge af De Forenede Staters initiativ og på baggrund af de under Koreakrigen indvundne erfaringer besluttede plenarforsamlingen at sætte spørgsmålet om en *fælles fredsaktion* (United Action for Peace) på dagsordenen. Der var almindelig enighed om, at når det i juni var lykkedes sikkerhedsrådet at give stødet til militær hjælp til Sydkorea mod den nordkoreanske angriber, skyldtes det, at rådet ikke hindredes af et sovjetrussisk veto. Hvis angrebshandlinger fandt sted i fremtiden, kunne man risikere, at en sikkerhedsrådsbeslutning om fælles indsats af De Forenede Nationers medlemmer blev hindret af et enkelt medlems veto. På den anden side viser erfaringerne fra Koreakonflikten, at medlemsstaternes bistand ikke ydes i et tilstrækkeligt hurtigt tempo, fordi den ikke er forberedt på forhånd.

I fortsættelse af tidligere overvejelser besluttede forsamlingen derfor at undersøge, hvilke aktioner og hurtigt virkende forholdsregler den eventuelt kunne tage i medfør af de bestemmelser i pagten, der hjemler henstillinger fra plenarforsamlingens side, som ikke kan standses af noget veto.

Der forelå et af Amerikas Forenede Stater, Canada, Frankrig, Philippinerne, Tyrkiet, Storbritannien og Uruguay fremsat resolutionsforslag, indeholdende 4 afsnit. Afsnit A gik ud på, at plenarforsamlingen, hvis